

Τώρα, χέρ' Ὄθων, κι' οἱ μικροὶ δὲν σκύβουν κι' οἱ μεγάλοι
 'μπρός' στὰ δικὰ σου νεύματα,
 κι' ὁ Χοχενλὲ σ' ἔφερε' στὴν μνήμη μας καὶ πάλι
 μὲ τὰ πομπημονεύματα.

Ὁ τοῦ σου, Καγκελάριε, τί δὲν ἐβουσσοῦμαι,
 κι' ἂν μ' ἐδῶ ἀπεκαλύφθησαν ἔξοσες τῶρ' ἀκόμη
 θὰ σ' ἔκανα μὲ' στὸν Ρωμῆρ τῶν σκουπιδιῶν σκουπίδι
 μὲ κλασικὸ βρισίδι.

Σὲν νὰ μὴ φθάνου' στοὺς Ρωμηοὺς τῶν ζώτων ἢ βρισιῶς
 κι' ἢ μούντζαις κι' ἢ φτυσιῶς,
 ἀκουσε τοὺτους τοὺς καιροὺς βουβοὶ καὶ ζωρμενοὶ
 κι' ὅπως ζῶντες ἔλεγαν γι' αὐτοὺς οἱ πεθαμμένοι.

' Ἀλλ' ἂν ἤρνηθῃς' στοὺς Ρωμηοὺς τιμὴν ἀνεξαρτέτως,
 κι' ἂν εἶπες τότε τὸ καὶ τὸ
 πάθος γιὰ σένα δὲν κρατῶ,
 μήτε κι' ὁ Περικλέτος.

' Ἀδικησε, πολὺ σκληρὰ καὶ τὸ δικό μας γένος,
 ἀλλ' ὅμως τοῦτο δὲ' ἔμοῦ
 φωνάζει: μάν' χέρ' κοίμοῦ
 'στὴ γῆ σωφωρεμένο.

Κι' ἂν ἐφορτώεσο καὶ σὺ
 'στὴ θόλα μας τὴ ράχη,
 μὰ πέρτουμε κι' οἱ κολλοσοὶ,
 γκρεμίζονται κι' οἱ βράχοι.

Κι' ἐγὼ μ' ἐκείνην τὴν γνωστὴν κινέθραν τοῦ Μενίππου
 νεκροὺς βριάμβους χαιρετῶ
 καὶ κινικὲς τσαλαπατῶ
 ρόδα φυλλορροσιάντα τοῦ μαρκιμμένου κήπου.

Ὁ Ξύλινος Παρίας κι' ὁ τῆς Καντερβουρίας.

Αὐτὰ' στὸν Βίσμαρχ ἔφαλα μ' ἀνωρθωμένη κόμη
 καὶ τοῦδωσα διὰ παντὸς ἀμαρτιῶν συγγνώμη,
 κι' αὐτὸς γελῶντας ἔβαλε μίαν πιθαμὴ' στὴ μύτη του
 κι' ἔγρισε' στὸν τάφο του, ποῦ λὲς πῶς ἦταν σπῆτι του.

Τὸν ἔλουσα πατόκορρα, κι' εἶδα μετ' ἀπορίας
 καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τὸν τῆς Καντερβουρίας,
 τὸν ἀληθῶς σεβάσιμον, τὸν ἀληθῶς αἰθέριον,
 ποῦ τὸν εἶδα παρήγγειλε τῶν Ἀγγλων ἐφημέριον
 εἰς τὸν Μητροπολίτη μας νὰ πῆ χωρὶς προσχήματα,
 ἐπιτυχούσης εὐκαιρίας,
 πῶς μέσα σὲ πολιτικά δὲν γωνάται ζητήματα
 κι' ὁ τῆς Καντερβουρίας.

Δὲν πρέπει κι' ὁ τῶν Ἀθηνῶν
 νὰ δυσαρεστηθῇ,
 γιὰτ' εἶναι λιαν πιθαμὴν
 νὰ παρεξηγηθῇ
 κι' ὁ Χριστιανικώτατος ὁ τῆς Καντερβουρίας
 ἂν κἀνὴ πῶς ἐργίζεται κατὰ τῆς Βουλγαρίας.

Κι' ἂν Ἐκκλησιαὸς ὁ Βούλγαρος ἀρπάξῃ καὶ Σχολειὰ
 κι' ἂν κατασιχῆν τὰ γὰρα
 κι' ἂν δηγγυῶνται σφάγικα
 μέσα σὲ μακελλειά.

Κι' αἰμογαρῆς ἂν μανίεται κι' ἀρρίχη παραφρόνας
 καθε Δραγοῦλεφ ἄγριος, μὲ γιὰ τὸ καὶ χαρὰ του...
 κανεὶς Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Γραίας Ἀλβιδόνος
 ποτὲ σὲ τέτοχα δὲν' ἔμορε νὰ χῶνῃ τὴν οὐρά του.

Λαμπρὸς Ἀρχιεπίσκοπος, μεγάλ' ἢ καλοσύνη του,
 κι' ἐξύμνησα τὸν γέροντα,
 ποῦ κανονίζει μὲ χαρὰ τὴν Χριστιανωσύνη του
 μὲ τ' Ἀγγλικά συμφέροντα.

Κι' αὐτὰ δὲν θέλου σήμερα φυλετικὸς ἀγῶνας
 καὶ σῶματ' ἀμυγμένα μ' Ἐλληνομακεδόνας,
 κι' αὐτὰ φωνάζουν πρὸς αὐτοὺς: τοὺς πῶθος σας νὰ κρύβετε
 καί' στῶν Βουλγάρων τὰ σπαθὰ τὸν σβέρκο σας νὰ σκύβετε.

Κι' ἂν μ' αἶμα χέρσοι κι' ἄγονοι καταρθευθοῦν ἀγροί
 σὰς μόνο νὰ κυττάζετε καὶ νὰ μὴ λέτε γρῶ,
 γιὰτ' ἰστὴν Ἀλβιόνα σας καθέλου δὲν συμφέρει
 καθὼς οἱ Βούλγαροι θρασεῖς
 ν' ἀντιστηκῶντε καὶ σὰς
 κατὰ Βουλγάρων χέρι.

Εἰς τὴν ὄρην σὰν φρονίμοι ὄρατε φρονίμως τόπον
 καὶ μὴ Μακεδονίας,
 γιὰ νὰ χεταί καὶ τὴν εὐχὴ τῶν Ἀρχιεπισκόπων
 ἑλῆς τῆς Βρετανίας.

Πρὸς ἔμυναν κι' ἐκδικίησιν μὴ δείχνετε προσπάθειαν,
 θεωρακισθῆτε σήμερα μὲ στωικὴν ἀπάθειαν,
 ἂν τὴν ἀγάπην θέλετε τῆς γραίας Ἀλβιδόνος,
 τῆς ἀληθῶς Χριστιανῆς
 καὶ τῶν Ρωμηῶν παντοτεινῆς
 καὶ μόνης κθεμιόνος.

Δὲν πρέπει βάρβαροι καὶ σὰς νὰ φαίνεσθε σ' ἐκείνους,
 ὄβριζέτε τοὺς μοναχὰ καθάρματα, βαρβάρους...
 σὰς ἔχετε καὶ Στάδια κι' Ἄγωνα καὶ κοτίνους
 καὶ θέλετε νὰ πᾶνεσθε μὲ τοὺς βρωμο-Βουλγάρους;
 Σὰς μὲ τὸ φῶς φωτίσαθε μεγάλως ἱστορίας
 καὶ θέλετε τὴν συνδρομὴν τοῦ τῆς Καντερβουρίας;

Χαιρε, Πανερῶτατε, ποῦ στέκεισαι ἴψιλα...
 πῶς πάντε τὰ συμφέροντα; ... τὰ λὲς πολὺ καλά.
 Στῆς φρίκαις τῆς αἰμακτρικῆς
 ἀπόους εὐωχίσου,
 κι' ἐλόγησε μὲ τρεῖς φοραὶς
 καὶ δὸς μου τὴν εὐχὴ σου.

Κι' ἐρίψακα τὸ χέρι τοῦ πρὸς ἐνδειξὴν τιμῆς
 κι' εἶπα σὲ Παῖδες μερικαὶς καὶ σὲ καμπόσιαις Μίς,
 ποχουὺν κι' ἐκείναις ράμματα γιὰ τῶν Ρωμηῶν τῆς γούνας;
 γιὰτ' οἶς ἔπιασαν καὶ οἶς μὲ τοὺς Βουλγάρους λύσσασι;
 κριμα τοῦ κοκκινίζετε καθὼς τῆς παπαρούνας
 ὅταν οἶς λὲν γι' ἀσπρόρροχα, βραχιὰ καὶ ποκαμίσαις.

Εἶπα, κι' αὐτὰς μὲ λύσιμα καὶ μὲ Σιλφίδος χέρι
 'στὸν Περικλέτο μ' ἔστειλαν καὶ μούδωσε στήλαρι.